

De ziel eens vaders.

<https://hdl.handle.net/1874/322258>

DE ZIEL EENS VADERS

Uittreksel uit het Bulletin
Juli 1889.

Prijs: 5 cts. (10 Cmen.)

LA CHAPELLE - MONTLIGEON

DRUKKERIJ VAN 'T VERZOENINGSWERK

1896

VERZOENINGSWERK

AARTSBROEDERSCHAP VAN O. L. V. VAN MONTLIGEON

TOT

Verlossing der Verlatene Zielen des Vagevuurs
PRIMA PRIMARIA

STATUTEN

ART. 1. — DIT GENOOTSCHAP is opgericht in de kerk van LA CHAPELLE - MONTLIGEON (ORNE), met goedkeuring van Mgr. TREGARO, Bisschop van Séez.

ART. 2. — Zeven H. Missen worden per week gelezen voor de meest verlatene zielen des Vagevuurs, en elke maand drie voor de verlatene priesters. (*Buiten deze, voor altijd gestichte Missen, laat het Verzoeningswerk, wekelijks, 2,500 Missen lezen voor de verlatene zielen.*)

ART. 3. — Het genootschap laat deze Missen lezen van de opbrengst der bijdragen en giften te dien einde geschonken.

ART. 4. — Om lid te worden van het genootschap en deel te hebben in de verdiensten van al de H. Missen, betaalt men 5 centiemen voor een jaar en 5 franken voor altijd (of 2, 5 cts per jaar en 2 fl. 50 voor eeuwig).

ART. 5. — Ieder persoon twintig bijdragen vergaderende of eene gifte doende van 1 fr. (of 0 fl. 50) heeft recht op den titel van weldoener van het Werk en op het prentje van het Genootschap.

ART. 6. — De namen der leden worden geschreven in het bijzonder register des Werks.

Gezien en door ons goedgekeurd,

+ FR.-MARIE, Bisschop van Séez.

Séez, 3 octoëber 1894.

[Alle rechten voorbehouden.]

DE ZIEL EENS VADERS

TEGEN half September van 't jaar 1870 gevoelde eene jonge geprofeste religieuse van het Redemptoristenklooster te Mechelen in België, eensklaps eene hevige zielesmart. Niet wetende, waaraan zij deze droefgeestigheid, die haar niet meer verliet en die zij nooit te voren had ondervonden, moest toeschrijven, beproefde zij die te overwinnen, of ten minste zich er tegen te verzetten; doch tevergeefs. Zuster Marie-Seraphine van het Heilig Hart, was voor zich zelve en voor hare medezusters een raadsel geworden.

Den 29sten September ontving zij eenen brief uit Chateauroux, die twee weken te laat aankwam tengevolge der onheilen, die iedereen kent. De brief berichtte haar den dood haars vaders, die den 17^{den} dezer maand overleden was. Zoo helderde zich alles op.

Van dezen dag af hoorde de zuster, die hoe langer hoe meer door hevige zielesmart gekweld werd, dikwijls afgebroken jammerklachten, die haar onwillekeurig aan de half onderdrukte uitroepen herinnerden, die haar vader slaakte wanneer hij zich in eene moeilijkheid bevond. Zij hoorde, hoe eene stem haar zeer duidelijk zeide : « Mijn lief kind, heb toch medelijden met mij, ontferm U mijner. »

Den 4^{den} October van hetzelfde jaar begonnen nieuwe kwellingen voor de zuster ; zij werd lijdende, had eene bijna ondragelijke pijn in het hoofd, die zonder eenige verzachting veertien dagen bleef aanhouden. Op den avond van den 14^{den} dierzelfde maand, toen onze zuster, zieker dan gewoonlijk, reeds te bed lag, zag zij eensklaps, tusschen haar bed en den muur, haar armen vader te midden van vlammen en ter prooi aan eene hevige droelheid. Op dat gezicht werd zij zoo smartelijk aangedaan, dat zij luide kreten slaakte, zonder te bedenken dat zij den regel van stilzwijgen overtrad.

Den volgenden dag, op het oogenblik dat zij voor haar bed neergekniel het

Salve Regina bad, zag zij wederom haren vader op dezelfde plaats als den vorigen avond, en weer te midden der vlammen. Tot aan zijne verlossing verscheen hij haar altijd, als zij dit gebed verrichtte.

Op zekeren keer vroeg de Zuster zich af, of haar vader zich misschien aan eenige onrechtvaardigheid in zijne zaken zou schuldig gemaakt hebben. Haar vader scheen deze gedachte geraden te hebben, want hij antwoordde haar :

« Neen, mijn kind, ik heb geene ongerechtigheid begaan maar ik lijd voor mijn onophoudelijk ongeduld, en voor andere misstappen, die't mij niet geoorloofd is, U bekend te maken. »

Den 27sten zag de Zuster haren vader weer in eene diepe droefheid gedompeld, doch niet meer omgeven door vlammen. Hij beklagde zich er over, minder verlichting in zijne kwellingen te hebben ondervonden, dan daags te voren.

« Arme vader, » zeide zijne dochter, « weet U dan niet dat de zusters den geheelen dag niet kunnen bidden, wij hebben onzen regel, onze bezigheden, onze verschillende plichten te vervullen. »

« Ik verlang niet, dat men steeds in gebed zij, » hervatte hij, « maar dat men voor mij de bezigheden opoffere, en mij aflaten toevoege. Als men mij niet te hulp komt, zult gij onophoudelijk gekweld worden, de goede God heeft mij toegestaan, tot U mijne toevlucht te nemen. — O, mijn dierbaar kind, herinner U de stonde, waarop gij U den Heer hebt toegewijd : gij moet er de gevolgen van dragen. Aanschouw dezen vuurpoel, waarin ik gedompeld ben. Wij zijn hier met honderden. O, indien men wist wat het Vagevuur is, men zou alles lijden om het te ontkomen, en om de arme zielen, die er in gevangen zijn, ter hulp te komen. Word toch eene heilige Religieuse, en kom uwen regel tot in de kleinste punten nauwkeurig na. Het Vagevuur der kloosterlingen is iets vreeselijks. — »

De zuster zag werkelijk den vuurpoel, waaruit dichte, zwarte rookwolken opstegen. « De indruk, dien deze verschijning op mij maakte, » zeide de religieuse, « zal mij steeds levendig bijblijven. » Toen de vader weer in den vuurpoel verdween, riep hij herhaaldelijk, zijne

droge, brandende tong toonende : « Ik heb dorst, ik heb dorst. »

Sedert dien dag zag de zuster geregeld iederen avond haren vader, nagenoeg in denzelfden smartelijken toestand, en in eene zelfde droefheid gedompeld. Eens zeide hij tot zijne dochter : « Reeds lang ben ik niet meer bij U geweest. » — « Arme vader, » antwoordde de zuster, gisteren avond is U nog gekomen. » « O, » zei hij, « de drie maanden, die ik nog in het Vagevuur moet doorbrengen, zijn voor mij eene eeuwigheid. Ik was veroordeeld tot verscheidene jaren Vagevuur, maar ik heb het aan de voorspraak der H. Maagd Maria te danken, dat ik er slechts eenige maanden behoef te verblijven. » De genade, hulp en bijstand te mogen vragen, vertelde de zuster, was de belooning der goede werken haars vaders. Gedurende zijn leven was hij vol godsdienstigen eerbied jegens de H. Maagd geweest; te harereere naderde hij, in zijne laatste levensjaren, op al hare feestdagen tot de H. Sacramenten. Hij was vol liefde voor de ongelukkigen en noodlijdenden en spaarde noch moeite noch opoffering, om hen ter hulp te snel-

len. Zijn liefdadige ijver ging zoo ver, dat hij zelf langs de deuren de collecte deed voor de oprichting van een klooster voor liefdezusters in zijne geboorteplaats.

De zuster stelde haren vader verschillende vragen, maar het was hem niet veroorloofd op alles wat zij vroeg te antwoorden. Op zekeren dag vroeg zij hem : « Kennen de arme zielen degenen die voor haar bidden, en kunnen zij van haren kant voor hare weldoeners hier op aarde bidden ? »

Het antwoord was bevestigend. Vervolgens vroeg de zuster :

« Wordt het lijden der arme zielen verhoogd, als zij aan de zonden denken, die dagelijks op aarde worden bedreven, vooral door hare familieleden ? » — « Ja, » antwoordde de vader, « dat is zelfs ééne harer grootste folteringen. »

Den 23sten November zag de zuster haren vader als naar gewoonte. Hij scheen nader bij haar te komen, hetgeen haar hevige pijnen veroorzaakte. Zij meende geheel door vuur omringd te zijn. De vader deelde haar mede, dat, als de zusters voortgingen voor hem te bidden,

hij m

Er

volke

voor

verb

tijd v

hij, c

retra

zijne

had

den

Zu

hare

vade

ande

data

pijn

vuur

vroe

broe

Carr

gedu

ook

were

nen

tinge

trou

woo

hij met het Kerstfeest zou verlost worden.

Er moet nog opgemerkt worden, dat hij volkomen kennis droeg van wat men voor hem deed, al was het ook nog zoo verborgen, en dat hij hierdoor terzelfder tijd verlichting gevoelde. Zoo verklaarde hij, dat eene religieuse, die alleen hare retraite hield, en veel belang stelde in zijne verlossing, hem veel verlichting had aangebracht door hare vurige gebeden en hare heldhaftige liefde.

Zuster Marie Seraphine, geleid door hare oversten, ging voort met haren vader te ondervragen en verlangde onder anderen te weten, of de stelling waar is dat alle folteringender martelaren minder pijnlijk zijn dan het lijden in het Vagevuur. Hij bevestigde deze stelling. Zij vroeg verder, of zij, die lid waren van het broederschap van O. L. V. van den berg Carmel, en als zoodanig het scapulier gedurende hun leven gedragen hadden, ook werkelijk uit het Vagevuur verlost werden op den eersten Zaterdag na hunnen dood. — « Ja, zoo zij al de verplichtingen, die het broederschap oplegt, trouw zijn nagekomen, » was het antwoord.

Op de vraag, of er ook werkelijk zielen zijn, die vijftig jaar in het Vagevuur moeten blijven, antwoordde de overledene : Ja, en er zijn er zelfs, die veroordeeld zijn tot het einde der wereld voor hare zonden te boeten. »

Den 3^{den} December verscheen de overledene weer, nog altijd droevig, maar toch reeds stralend in een hemelsch licht. Dien dag vroeg zij hem uit gehoorzaamheid, ten eerste : of de H. Maagd werkelijk verschenen was op den berg La Salette. « Ja, » antwoordde de vader. Ten tweede, of de voorspellingen, op dezen berg betrekkelijk Frankrijk gedaan, op dit oogenblik in vervulling kwamen. Het antwoord was ook ditmaal bevestigend. Eindelijk, of Frankrijk zich weer zou verheffen en opstaan uit deze diepe vernedering. « Frankrijk is diep vernederd, » hervatte de vader, « doch deze vernedering heeft het verdiend ; Frankrijk is diep gezonken, en het zal alleen dan opnieuw groot worden, als het weer christelijk wordt. Frankrijk is strafbaar door de ontheiliging van den Zondag, door de schandelijke ondeugd, die alle standen ondermijnt en onteert, en vooral

door
terge
rech
af. D
zake
Rijk
is m
neer
Se
tus
Ker
zag
sch
D
geve
bijz
zich
mid
baa
in
verl
Hij
zon
eer
nin
len
baa
mij

door de godslasteringen. O, de hemel-
tergende godslasteringen! zij roepen Gods
rechtvaardigen toorn over land en volk
af. Die drie zaken moet Frankrijk hoofd-
zakelijk vermijden. Ja, het diep gevallen
Rijk zal zich weer verheffen, maar het
is mij niet geoorloofd te zeggen wan-
neer. »

Sedert dezen dag werden de gesprekken
tusschen vader en dochter gestaakt tot
Kerstnacht. Den 14^{den} December echter
zag de zuster haren vader, schooner en
schitterender dan te voren.

Den vooravond van het H. Kerstfeest
gevoelde zich Zuster Marie-Seraphine
bijzonder zwak; met moeite sleepte zij
zich voort. Toch woonde zij de H. Mis te
middernacht bij, zonder twijfel onzicht-
baar gesteund door haar vader, die haar
in dezen heerlijken nacht zijne lang
verbeide verlossing zou aankondigen.
Hij verscheen haar, schitterend als de
zon, tusschen de twee consecraties der
eerste H. Mis. « Mijn tijd van boetedoe-
ning is voorbij, » zeide hij haar, stra-
lend van geluk. « Ik kom U, mijn dier-
baar kind, en uwe medezusters van harte
mijnen dank betuigen voor al de gebeden

voor mij gedaan. Op mijne beurt zal ik nu voor U allen bidden. »

Toen de zuster weer op hare kamer was, zag zij voor het laatst haren vader. Gelukkig, hem in al zijne heerlijkheid en glorie te aanschouwen, smeekte zij hem, den hemelschen Vader voor haar eene goede gezondheid en de noodige kracht te vragen, om haren H. regel zoo nauwkeurig mogelijk na te komen.

Hij antwoordde : « Ik zal voor U vragen, eene volkomen onderwerping aan Gods H. wil, en de groote grenade, om zonder Vagevuur den Hemel binnen te gaan. »

Bij zijne laatste verschijning schitterde de overledene in een stralend licht, zoodat de zuster door dien glans heelemaal verblind werd en nauwelijks de gelaats-trekken van haren vader kon onderscheiden.

*Uittreksel uit het Bulletin
Juli 1889.*

Verschillende personen hebben, naar het schijnt, de echtheid van dit feit in twijfel getrokken. Vij verzekeren echter onze lezers, dat wij dit verhaal niet dan

na na
hebb
van c
den l
werp

Het
heb
Rede
eens
verte
vade
« Ov
hier
naar
kath

La C

na nauwkeurig onderzoek geopenbaard hebben. Iedereen kan zich bovendien van de waarheid overtuigen door volgen- den brief, dien wij aangaande dit onder- werp ontvingen.

Parijs, 15 Juli.

Wel Eerwaarde Heer Pastoor,

Het *Bulletin* van Juli is zeer belangrijk. Ik heb met den eerwarden Pater Schmitt, Redemptorist, over de geschiedenis « De Ziel eens Vaders » gesproken. Deze heilige man vertelde mij, dat hij lange jaren de biecht- vader was geweest dezer voorbeeldige zuster. « Overigens » voegde hij er bij, « zij heeft hier te Parijs een broeder, die een voor- naam magistraatspersoon en een zeer goed katholiek is. »

*Uittreksel uit het Bulletin,
September 1889.*

B

teng
digh
te b

1.

bij o

2.

den

3.

deel

kape

gebo

Voor

Gedu

Men

he

ser

De

men

pasto

Belangrijk Besluit. — Om de buitengewone toewijding en edele offervardigheid der bestuursters en ijveraarsters te beloonen, heeft men bepaald :

1. Eene zielmis zal worden gezongen bij den dood eener bestuurster ;

2. Eene H. Mis zal worden gelezen bij den dood eener ijveraarster ;

3. Bij den dood van een persoon, deelgenoot van het Werk, zullen in de kapel van het Genootschap openbare gebeden verricht worden.

Voor eene in de kapel ontstoken lamp :

Gedurende 9 dagen betaalt men. fl. 1. » (of 2 fr.)

» 1 maand » . fl. 2. 50 (of 5 »)

» 1 jaar » . fl. 25. » (of 50 »)

Men verkoopt ten behoeve van

het Liefdewerk. Rozenkran-

sen van fl. 0 10 (of 0 f. 20) tot. fl. 0. 75 (of 1 fr. 50).

De vragen tot inlichtingen alsook de bijdragen gelieve men te sturen aan den Zeer Eerw. Heer Paul BUGUET, pastoor van La Chapelle-Montligeon [Orne] Frankrijk.

